

Noordwijkerhout
Van
Toen

Ink mer ons heeren in de
s. Scolastica dach starf te
van Noordwijkerhout. In
van LXXXIX op den dach

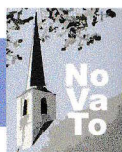
de NoVaTo-bode

Wereldkampioenschap Paalzitten

Jaargang 12, nummer 47
augustus 2023

Colofon

Stichting Noordwijkerhout van Toen

Deze NoVaTo-bode is een uitgave van de stichting Noordwijkerhout van Toen (NoVaTo) en wordt viermaal per jaar uitgebracht voor de donateurs.

Donateurs betalen per kalenderjaar:

wonend in Noordwijkerhout	€ 17,00 / € 16,00*
wonend buiten Noordwijkerhout	€ 24,50 / € 23,50*
Voorgaande jaargangen	€ 16,00
Losse bodes	€ 5,00
Bewaarmap (voor 2 jaargangen)	€ 6,00

Opzeggen lidmaatschap vóór 1 december.

* Voor donateurs met machtiging voor het automatisch incasseren van de contributie.

www.noordwijkerhoutvantoen.nl

Contactgegevens redactie en donateursadministratie:

redactie@noordwijkerhoutvantoen.nl

administratie@noordwijkerhoutvantoen.nl

Spanjaarskrocht 110, 2211 ER Noordwijkerhout

Regiobank: NL21 RBRB 0900 1136 77

KvK: 57655502

Inhoudsopgave

Van de redactie	3
Het wereldkampioenschap paalzitten	4
Achter de schermen bij het wereldkampioenschap paalzitten	13
Van Dirk IV tot Willem II	19
Toentertijd	28
Toen en nu	32

Voorzijde: wereldkampioenschap paalzitten aan het Oosterduinse meer.
Foto: ANP Marcel Antonisse, 23-07-1986.

Van de Redactie

Beste donateur,

En zo zitten we alweer in augustus. In de zomermaanden worden in Noordwijkerhout doorgaans veel activiteiten georganiseerd. Zo ook het paalzitten waar menig dorpsgenoot goede herinneringen aan heeft. In het begin nog met alleen de paalzitters, maar later met allerlei extra activiteiten, een feesthal en een kermis. Van één van de deelnemers leest u hier zijn ervaring. Daarnaast was er altijd een team verzorgenden betrokken bij het paalzitten. Daar kwam ook het nodige bij kijken. De ervaringen van één van deze verzorgenden leest u eveneens in deze bode.

In de serie over de graven van Holland leest u deze keer meer over Dirk IV, Floris I, Dirk V, Floris II, Dirk VI, Floris III, Dirk VII, Ada, Willem I, Floris IV en Willem II. De afbeeldingen zijn pas eeuwen later gemaakt en zijn dus 'natte vingerwerk'. Neemt niet weg dat ze oud zijn en een leuke aanvulling.

Pietjan van Duin neemt ons mee terug naar de autoloze zondag van 1973. We horen graag wat uw herinneringen zijn aan die tijd.

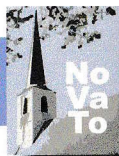
Omdat de artikelen deze keer wat langer zijn hebben we wat minder verschillende onderwerpen. We wilden deze echter niet in stukken te knippen of inkorten en wensen u desalniettemin veel leesplezier!

De redactie

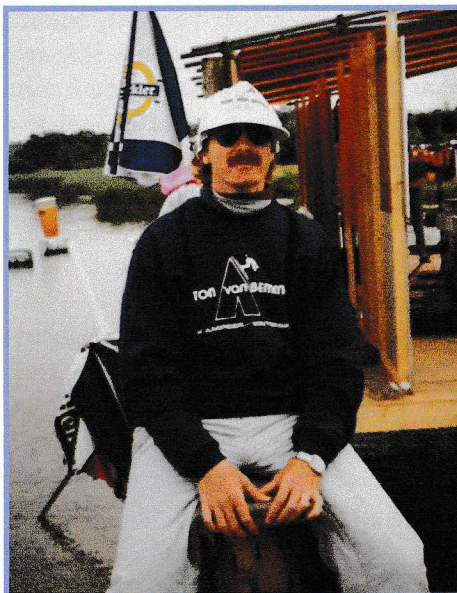
Een vrolijke paalzitter.
Foto: fotopersbureau De Boer, 29-07-1988.

Het wereldkampioenschap paalzitten

Door Kees van Niekerk

In 1989 ben ik 34 en net anderhalve maand getrouwd wanneer ik meedoe aan het wereldkampioenschap paalzitten. Ik ben speciaal eerder van mijn huwelijksreis teruggekomen om aan den lijve te ondervinden hoe het moet zijn om vijf dagen op zo'n paal te zitten. Het is een enorme uitdaging om regen, wind, zon en kou in de nacht en vooral het slaaptekort te trotseren. Uit verhalen maak ik op dat de sfeer geweldig is.

Op de paal. Foto: Kees van Niekerk.

Na vele pogingen vind ik een sponsor: Ton van Bemmelen, een kampeer- en outdoorwinkel. Ik krijg gratis kleding, waaronder een trui met de naam van mijn sponsor erop en de belofte van een aanzienlijk geldbedrag wanneer ik de vijf dagen op de paal uitzit.

Van dinsdag 25 juli tot en met 30 juli 1989 wordt voor de negende keer het Wereldkampioenschap Paalzitten georganiseerd. Dit evenement vindt plaats in en op de oever van het Oosterduinse meer in Noordwijkerhout, tegenover restaurant 'De Duinvos', nu restaurant 'Mama'. De organisatie van dit wereldkampioenschap is in handen van de S.E.N. (Stichting Evenementen Noordwijkerhout) en vindt plaats in samenwerking met de VVV en Mijbupark B.V. Jaarlijks bezoeken zo'n 150.000 toeschouwers het wereldkampioenschap paalzitten. Gemiddeld doen 18 personen mee en deelname is gratis voor 18 jaar en ouder.

De start vindt plaats op dinsdag 24 juli om 22.00 uur. Het paalzitten eindigt vijf dagen later, op zondag 30 juli om 15 uur, wanneer het wereldrecord met 1 uur is verbeterd tot 113 uur. Iedereen die tot het einde op de paal blijft zitten, verdient f 1.500,-. Verbeter je het wereldrecord dan krijg je f 2.500,- extra. Zijn er meer winnaars dan wordt het prijzengeld gedeeld.

De entourage van het paalzitten

De organisatie van het wereldkampioenschap paalzitten organiseert allerlei activiteiten zoals touwtrekken, een ballonwedstrijd, schatgraven, een Miss Zomerverkiezing, een mini-playbackshow, een soundmixshow, een recreatieloop, paalzitbraderie en een demonstratie modelvliegtuigen. De grote entertainer van dit evenement is Hans Versnel, zanger, presentator en entertainer. Hij is elke dag aanwezig om de activiteiten aan elkaar te praten. Er is veel internationale belangstelling voor dit evenement. De aanwezige pers is er met vertegenwoordigers uit China, Japan, Duitsland, Engeland en Frankrijk.

De Japanse televisieploeg links, de boot van de verzorgers met hygiënetent rechts.

Foto: Kees van Niekerk.

De Japanse televisieploeg is bij het zien van het paalzitten door het dolle heen. Ze komen ogen, oren en handen tekort om alles vast te leggen. Beelden van het wereldkampioenschap worden getoond in de Japanse quiz 'Naruhodo The World'. De Japanners zijn bijzonder enthousiast en tegelijkertijd verbaast over het evenement. Ze laten bij het lossen van het startschot een gil horen dat het meeste lijkt op de meest afgrijpselijke strijdkreet bij Kungfu-gevechten.

Met de Stichting Evenementen Noordwijkerhout bespreekt de Japanse tv-ploeg om het paalzitten ook in Japan te organiseren. Een aantal organisatoren meldt zich direct als vrijwilliger aan om daar zo nodig te helpen. Helaas gaat dat nooit door. De televisieploeg verdwijnt spoorloos naar Japan om hun landgenoten uitgebreid in te lichten over het feit dat die Hollanders helemaal niet alleen

tulpen verkopen en allemaal op klompen lopen, maar zelfs voor hun plezier op een paaltje boven een meer gaan zitten. Waar ter wereld kun je zo iets bedenken. In Nederland en dan natuurlijk in Noordwijkerhout want daar kan immers alles.... Gelukkig maar.

Bij het wereldkampioenschap Paalzitten zit je vijf dagen op een paal, althans, als het je lukt om er zo lang op te blijven zitten. De houten paal steekt ruim 2 meter boven het water uit. De paal staat in het water, zodat letsel wordt voorkomen als je eraf valt.

Bovenop de paal is een plankje van 15 bij 30 cm bevestigd om op te zitten. Op de paal zit geen ruggensteun. Wel is er een voetensteun om je voeten op te laten rusten. Het is een klein plankje dat met een paar kleine spijkers aan de paal is bevestigd. Je kunt er niet op staan, want dan laat dit plankje los en val je naar beneden.

Het is niet toegestaan om van de paal af te gaan, zelf een korte pauze is verboden. Mocht je toch een paar seconden van de paal afgaan, dan ben je gediskwalificeerd en dat betekent einde verhaal.

De beleving van het paalzitten

Het paalzitten is in die tijd hét evenement van de Bollenstreek; de grootste na het Bloemencorso. Slechts een beperkt aantal deelnemers is opgewassen tegen de dagenlange uitputtingsslag, ondanks het feit dat elke deelnemer via een selectieprocedure lichamelijk en geestelijk 'fit' is verklaard. Een vaak gehoorde opmerking aan het strand van het Oosterduinse meer is dan ook: *"Je moet een of andere tic hebben om hieraan mee te doen, want een normaal mens doet zo iets toch niet?"* Dat is voor mij geen reden om niet mee te doen aan het wereldkampioenschap paalzitten. Ik zou niet voor paal staan!

Verzorging tijdens het paalzitten

Als paalzitter word ik intensief begeleid en goed verzorgd. De verzorgers staan klaar voor een praatje en een plasje. Met vaste regelmaat komen ze met hun boot langs om te na te gaan hoe het met me gaat. Zowel mijn lichamelijke als mijn geestelijke gezondheid worden gecontroleerd. Ik moet mijn schoenen met vaste regelmaat uittrekken zodat ze kunnen zien of ik last heb van pijnlijke, dikke voeten of enkels. Deze verschijnselen kunnen namelijk duiden op oedeem. Ook kijken ze of ik een dikke glanzende kuit heb; verschijnselen van trombose. De verzorgers stellen me eenvoudige vragen om mijn geestelijke toestand na te gaan. Een veel voorkomend ziektebeeld bij paalzitters is hallucineren.

Wanneer ik moet plassen komt een verzorger met een boot aanroeien, zet een trap tegen de paal en komt met een urinaal naar boven. Ik krijg een kap over me heen zodat je ongezien in de urinaal kan plassen. De verzorger doet een kurk op de urinaal, gaat de trap af en laat de urine aan de onderkant van de paal in het water lopen. Daarna spoelt hij de urinaal met water van het meer uit en roeit weer met de lege urinaal naar de volgende paalzitter.

Wanneer ik moet poepen volgt hetzelfde verhaal. Alleen in plaats van een urinaal krijg ik een ondersteek. Ook deze ondersteek wordt naast de paal in het ondiepe, stilstaande water omgespoeld. Na een paar dagen is een geelbruine gloed op het water te zien...

Slechte voorbereidingen

Al snel kom ik erachter dat ik mij slecht voorbereid heb. Ik heb er zelfs niet eens over nagedacht wat een optimale voorbereiding zou zijn. Achteraf gezien had

ik een paar dagen voor aanvang van het paalzitten -en zeker de laatste dag- extra veel moeten gaan slapen. Dat was er helemaal bij ingeschoten. Voorslapen is heel belangrijk bij het paalzitten; ik moet immers vijf dagen op de paal wakker blijven. Het slaaptekort is me dan ook noodlottig geworden. Dat waren de uren die ik net te kort kwam.

Mijn eerste ervaring

Het decor van het paalzitten is een heel bijzondere entourage. De palen staan voor mijn gevoel behoorlijk ver van de oever. Ik heb alleen contact met de paalzitters links en rechts van mij. Veel praten doe ik niet of nauwelijks met hen.

Het water is ondiep. Gelukkig wel diep genoeg om geen letsel op te lopen, mocht ik van de paal afvallen.

Op de paal. Foto: Kees van Niekerk.

Schijnbaar comfortabel, ontspannen, mijn spieren niet gebruikend, zit ik op de paal. Ik ga er helemaal voor zitten. De eerste uren gaan best. Daarna worden de spieren die ik niet gebruik moe. Vervolgens krijg ik last van stijve spieren en zelfs van een lichte mate van kramp. Hier besteed ik geen aandacht aan; ik probeer rustig te blijven en telkens iets te verzitten. Op een gegeven moment ben ik immuun voor deze spierstijfheid.

Ik ben bang dat ik last van mijn rug krijg vanwege het gebrek aan een ruggensteun. Gelukkig valt dat reuze mee. Eerlijk gezegd heb ik gedurende de gehele periode van het paalzitten geen moment last van mijn rug, anders dan andere deelnemers. Wel vind ik het vervelend dat ik steeds in dezelfde houding moet zitten. Ik kan niet even de spieren van mijn benen strekken door op het voetenplankje te gaan staan. Als ik dat doe val ik naar beneden want het plankje is niet stevig genoeg om op te staan. Mijn voeten worden gevoelloos. De starende, lachende en wijzende mensen kunnen me niks meer schelen.

Foto: Rob Bogaerts/Anefo, Nationaal Archief, 27-07-1984.

Ik ben benieuwd naar het eten wat wordt opgediend. Het ziet er op zich goed uit, maar het is inmiddels koud als het bij mij aankomt. Het valt me op dat het eten licht verteerbaar is. Zo'n lange tijd achter elkaar zitten brengt de maag en de darmen in de war. De organisatie houdt er duidelijk rekening mee dat je als paalzitter weinig lichaamsbeweging hebt.

Mijn tijd doorkomen op de paal

Hoe houd ik dat vol, vijf dagen op een paal zitten? In de kortst mogelijke tijd zou ik me toch doodvervelen? Gelukkig valt dat reuze mee. Sterker nog; ik heb steeds het idee dat ik op reis ben, hoewel ik vijf dagen op dezelfde paal zit. De situatie aan de oever is elk uur weer anders. 's Morgens om 8:00 uur zie ik de eerste bezoekers verschijnen. Het zijn mensen die een wandeling maken of hun hond uitlaten. Om 10:00 uur komen de eerste mensen voor het paalzitten. Gedurende de dag wordt het steeds drukker.

Foto: Rob Bogaerts/Anefo, Nationaal Archief, 27-07-1983.

Door de organisatie van het evenement worden allerlei activiteiten georganiseerd. Daardoor komen er steeds weer andere mensen aan de oever. Wij paalzitters kunnen helaas niets zien van deze activiteiten. 's Avonds is het een drukte van jewelste. Op de laatste avond vindt er zelfs nog een hevige vechtpartij plaats. Wanneer diep in de nacht de laatste bezoekers naar huis gaan, begint het werkelijke afzien. De nachten duren verschrikkelijk lang. Elk uur, elke minuut, elke seconde maak je bewust mee. Het moeilijkst heb ik het omstreeks 4:00/5:00 uur in de ochtend.

Hallucineren

Het slaaptekort zorgt voor hallucinaties. Ik zit op de paal en kijk strak voor mij uit. Het is windstil. Op het gladde, glanzende water is geen rimpel te bekennen. Plotseling steekt er een woeste storm op. Hoge golven met witte schuimkoppen komen op me af. Zeer zware windstoten zorgen ervoor dat hoge golven met overhangende, vallende koppen tegen mijn paal aanslaan. Ik krijg hoge golven over me heen. Het opspattende, stuivende water veroorzaakt nevels van zeewater die mijn zicht belemmeren. De paal gaat door de zeer zware windstoten heen en weer. Ik heb de grootst mogelijke moeite om op de paal te blijven en wil deze met beide handen beetpakken.

Maar naast mijn billen is geen plaats voor mijn handen. Waar moet ik me aan vastgrijpen? Mijn maag zweeft naar mijn keel. Oh, wat ben ik bang dat ik van de paal af val. Duizenden mensen staren naar mij vanaf het strand. Ze wijzen naar mij en hebben elkaar heel wat te vertellen. Maar zo plotseling als de storm komt, zo plotseling gaat hij ook weer liggen...

Afzien: lukt het net wel of net niet?

Voorafgaand krijgen de deelnemers van het medisch team een brief met de volgende informatie: *“Wij zullen trachten om U zo goed mogelijk te begeleiden en we vragen dan ook begrip voor eventuele beslissingen. Het kan voorkomen dat wij het onverantwoord vinden dat U langer blijft zitten, terwijl u vindt dat U nog uren kan doorgaan. Het kan gebeuren dat U door vermoeidheid in een bepaalde roes geraakt waarin U de werkelijkheid uit het oog verliest. Het klinkt raar maar de ervaring heeft dit bewezen. Dat u dan boos bent kunnen wij ons best voorstellen, maar dat u boos blijft niet. Laten we er over praten als u een aantal uren heerlijk hebt geslapen.”*

Je moet vooral mentaal sterk zijn om het paalzitten vol te houden. Vooral in de vroege ochtend is het zwaar. Naar gelang de dag vordert, komt het zonnetje tevoorschijn en wordt het warmer. Hoe warmer het wordt, des te slaperiger word ik. Aan het einde van de laatste nacht val ik bijna in slaap. De mensen van de nachtdienst zien dit en willen me van de paal afhalen. Maar daar heb ik nog helemaal geen zin in! Ik word boos en trap wild om me heen. Toen hebben ze me maar laten zitten.

Het lukt nét niet

Eerst maak ik de onderkant van mijn shirt aan de uiteinde van mijn paal vast. Als ik dan in slaap val, blijf ik aan de paal hangen en val ik niet in het water. Omdat

Zicht vanachter de paalzitters op het strand. Foto: fotopersbureau De Boer, 1982.

iemand van de organisatie mij vertelt dat dat niet is toegestaan, maak ik mijn shirt weer van de paal los. Vroeg in de ochtend realiseer ik me niet meer waar ik ben of waarmee ik bezig ben. Ik weet niet meer waar de realiteit ophoudt en de droom begint. Dan gebeurt het: ik val in het water, na 104 uur. Ik besef niet dat ik degene ben die in het water valt. Ik dacht dat het mijn buurman was, zo ver heen ben ik....

Ik moet in alle eerlijkheid toegeven dat deze uiterst zware klus een aanslag is op mijn lichamelijk en geestelijk welbevinden. Wanneer ik 's morgens vroeg door mijn vrouw wordt opgehaald verlang ik naar mijn bed. Met een luid: *“Nou, succes allemaal!”* neem ik zondagochtend vanaf het strand afscheid van de overgebleven paalzitters.

Korte tijd later slaat het weer drastisch om. De weergoden hebben voor de overgebleven deelnemers een ware beproeving in petto; ze moeten storm en regen trotseren. Maar dezelfde weerelementen zorgen ervoor dat ze geen last meer hebben van slaapproblemen. Het slechte weer werkt dus sterk in hun voordeel.

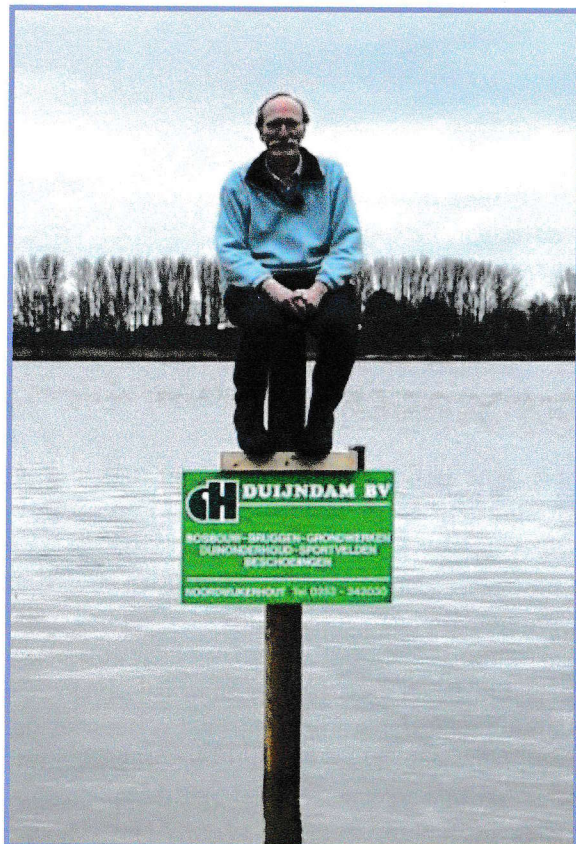
De dagen na het paalzitten ben ik suf en slaap ik bijna hele dagen achter elkaar. Het duurt vijf dagen voordat ik weer helemaal ben hersteld. Het prijzengeld loop ik mis. Wel heb ik er een geldbedrag van f 45,- overgehouden door individuele giften én een fuchsiaplant!

Terugkijkend

Ik ben een desillusie rijker. Ik wilde paal en perk stellen door tot het einde te blijven zitten, maar nog dezelfde dag dat de wedstrijd zou worden afgeschoten ben ik er vanaf gevallen. Toch ben ik een grandioze ervaring rijker. Dat staat als een paal boven water! De wens om ooit een keer met de wereldkampioenschappen paalzitten mee te doen is in vervulling gegaan. De sfeer rondom het paalzitten was een bijzondere ervaring. Het was goed om mijn grenzen te leren kennen en voor mezelf na te gaan wat verkeerd is gegaan.

Paalzitten in de toekomst

Misschien wordt het wereldkampioenschap paalzitten ooit weer in Noordwijkerhout georganiseerd. Men was van plan het paalzitten na dertig jaar weer te organiseren, maar door corona kwam er een streep door de rekening. Ik doe echter niet meer mee.

2022, weer op de paal. Foto: Kees van Niekerk.

Achter de schermen bij het WK paalzitten

Door Sylvia Steenbakkers

Ter gelegenheid van het 750-jarig bestaan van Noordwijkerhout bedenken Cor Noordermeer en Dirk Klinkenberg een paalzitwedstrijd. Het evenement mondt uit in het wereldkampioenschap paalzitten, dat 10 jaar zou duren.

In het voorjaar 1981 vraagt Noordermeer, toenmalig voorzitter van de evenementencommissie en lid van carnavalsvereniging 'de Kaninefaaten', of hij mee wil doen met het organiseren van een paalzitwedstrijd. Klinkenberg is dan lid van carnavalsvereniging 'de Keiebijters van St. Bavo' en werkt in de instelling. Aanvankelijk hebben ze geen idee wat er allemaal bij komt kijken. Daarom wordt een bezoek gebracht aan het paalzitten in Vinkeveen. Vervolgens zoeken ze vrijwilligers, regelen een medisch team en een botenploeg. Uiteraard is het eerste jaar even wennen en leren. Onder leiding van nieuwe voorzitter Jan Huybrechts groeit het evenement tot grote hoogte.

Dirk Klinkenberg bij paal 13. Foto: archief NoVaTo.

Dirk Klinkenberg maakt deel uit van het medisch team dat de verzorging van de paalzitters onder zijn hoede heeft. Hierdoor maakt hij bijna net zoveel uren als de paalzitter. Voordat de deelnemers op dinsdagavond op hun palen klimmen, heeft de organisatie er al de nodige tijd op zitten.

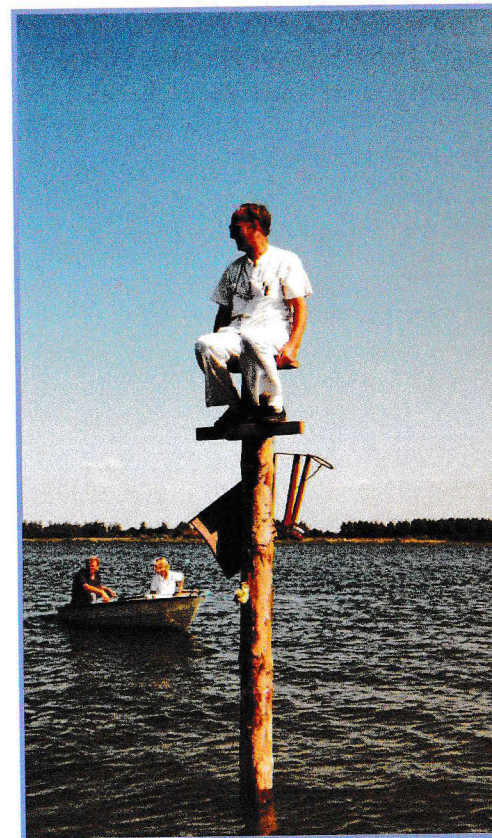
De begeleiders krijgen kost en inwoning: ze slapen in een bungalow van Sollasi en eten mee met de pot van restaurant 'de Duinvos'. Het is een vaste ploeg; behalve Klinkenberg doen Johan Janmaat en IJsbrand Knetsch mee. Ze slapen weinig en zijn er intensief mee bezig.

Regelmatig varen ze in een bootje langs de paalzitters. Ze maken een praatje, brengen schoon water en kleding, helpen met het toiletteren en geven eten, maar ook steun. Zo is er een jaar dat er vuurwerk wordt afgestoken. Er angstige dame wordt bijgestaan door het medisch team waardoor kon ze op haar paal kan blijven zitten.

Vlnr: presentator Hans Versnel, Dirk Klinkenberg, een paalzitter, IJsbrand Knetsch en fysiotherapeut Hugo Plug. Foto: archief NoVaTo.

In het eerste jaar mag publiek op de paal plaatsnemen als de paalzitter er vanaf is. Ook het medisch team wil dit ervaren. Op deze manier kan meteen met de andere paalzitters een praatje worden gemaakt. Later in de week beginnen paalzitters psychische problemen te krijgen. Sommigen raken helemaal van de wereld, keren volledig in zichzelf en is er geen contact meer mee te krijgen. Of ze gaan hallucineren; zien een storm aan komen of denken dat ze aan het fietsen zijn. Het lukt het medisch team niet altijd om tot iemand door te dringen. Uiteraard houden zij de betreffende persoon dan scherp in de gaten.

*Verzorger Johan Janmaat op een paal.
Foto: Sjaak Weijers, 1990.*

Bij elk kampioenschap blijven de sterksten over en moeten velen vroegtijdig de paal verlaten of vallen doodvermoeid in het koude water. Voor familieleden, vrienden en kennissen van de paalzitters is het vaak een hele opgave om het moreel van hun favoriet hoog te houden. Er wordt veel tegen hen aangepreft, gezongen en voorgelezen. Alles wordt uit de kast gehaald om de paalzitters die dreigen op te geven toch zo lang mogelijk op de paal te houden. Op het moment dat ze van de paal moeten zijn ze vaak diep teleurgesteld. Het medisch team neemt dan uitgebreid tijd om met hen te praten.

Onweer

Gedurende de week is er steeds contact tussen de organisatie van het paalzitten en Meteo Schiphol. De organisatie belt twee keer per dag naar Schiphol om te vragen of er nog nieuws is. Wanneer het dreigend

wordt belt Schiphol zelf. Op een vrijdagavond komt Meteo met het bericht dat er onweer in aantocht is. Het zou mogelijk de rand van het Oosterduinse meer passeren. Ze kunnen op dat moment nog niet zeggen of de paalzitters er ook last van gaan krijgen.

De lucht wordt al snel asgrauw en het begint er dreigend uit te zien. Er worden voorzorgsmaatregelen getroffen voor een eventuele evacuatie: de mensen van de verzorging die geen dienst hebben spoeden zich naar het meer. Ook ligt er een grote trekschuit klaar. Gelukkig belt Meteo bijtijds dat de onweersbui oostwaarts weg trekt, richting Hillegom. De paalzitters hebben er dus geen last van en kunnen op hun palen blijven zitten.

Overleg

Het medisch team overlegt iedere ochtend. Daarbij wordt het welzijn van de paalzitters besproken; hoe zitten ze er bij en welke paalzitters staan op de nominatie om van de paal te vallen.

Daarnaast is er overleg over het nachtelijk gedonder met het publiek. Wanneer de kroegen in Noordwijk sluiten komen de kroeglopers naar het strand van het meer. Dat loopt wel eens uit op een vechtpartij. De politie hoeft gelukkig maar één keer in actie te komen.

Vechtersbazen verstoren rust bij paal zitten Een feestganger bij het wereldkampioenschap paal zitten in Noordwijkerhout is in de nacht van zaterdag op zondag door een politiehond in beide bovenbenen gebeten. Hij is naar een ziekenhuis afgevoerd. De man hoorde bij een groep van zeven Katwijkers, die het rond half drie aan de stok had gekregen met een groep van twintig jongeren uit Hillegom. Beide groepen hadden te diep in het glaasje gekeken, waarna over en weer forse klappen werden uitgedeeld. De Noordwijkerhoutse politie moest met elf man, paarden en honden in actie komen om de vechtenden te scheiden. De gebeten Katwijker ging een van de agenten te lijf, waarna de hond het voor zijn baas opnam. Na het vertrek van de Katwijkers keerde de rust aan het Oosterduinsemeer terug.

Verbrand

Elk jaar vraagt het verbranden door de zon weer om extra begeleiding door het team. Soms schijnt de zon hele dagen op de achterhoofden en ruggen van de paalzitters. Er worden petten en parasols uitgedeeld om de deelnemers te beschermen. Een deelnemer met zere voeten blijkt oedeem te hebben. Een ander verbrandt zijn voeten dusdanig dat hij niet meer op zijn benen kan staan en naar huis gebracht moet worden.

Organisatie

Het organisatiecomité bestaande uit de Stichting Activiteiten Noordwijkerhout, de plaatselijke VVV en Mijbupark BV doet er al die jaren alles aan om het wereldkampioenschap paal zitten zo aantrekkelijk mogelijk te maken. Er wordt voor het publiek een uitgebreid activiteitenprogramma aangeboden gedurende de vijf dagen van het kampioenschap. Er is veel landelijke publiciteit aan dit evenement gegeven. Vele bekende artiesten zoals de dj's Adje Bouwman en Jan Rietman, zangers Piet Veerman, Imca Marina en The Guys & Dolls geven acte de préséance

op het podium aan de oever van het meer. Daarnaast zijn er spelletjes voor kinderen, playbackshows, Missverkiezingen en touwtrekwedstrijden. Een van de grootste publiekstrekkers is de kermis op het strand met diverse attracties, eettentjes en een overdekte discotheek welke tot in de late uurtjes opengesteld blijft voor het publiek.

Publiek aan de rand van het meer met de evenemententent en de kermis op de achtergrond.

Foto: Sjaak Weijers, 1990.

Een begin en een eind

Het paal zitten begint met 20 palen. In het eerste jaar is het lastig voldoende deelnemers te krijgen; het is een nieuwe activiteit en er is nog niet zoveel ruchtbaarheid aan gegeven.

Na het eerste jaar loopt het storm; de organisatie kan wel 25 palen neerzetten. Na het vijfde jaar word de animo minder en staan er niet meer dan 16 palen. Daarna is er weer een opleving en worden er weer 20 palen gevuld met deelnemers. Het laatste jaar wordt onderling afgesproken om de 10 jaar vol te maken en dan te stoppen.

Zicht op het verzorgingsteam en de evacuatieboot. Foto: Sjaak Weijers, 1990.

Terugkijkend

Voor de leden van het verzorgingsteam is het een mooie ervaring geweest. Zij begeleidden de paalzitters heel goed. De organisatie verliep nagenoeg vlekkeloos. Elk jaar na het paalzitten was er tevredenheid alom. Het publiek was fantastisch, de sfeer onderling en met de overige verzorgers was schitterend. Het was één grote familie.

Kortom, die tien jaar begeleiding van de paalzitters was een fantastische ervaring.

Bron: interview door Kees van Niekerk met Dirk Klinkenberg